ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr. A420183117
Lietas arhīva Nr. AA43-0943-20/15
ECLI:LV:ADAT:2020:1113.A420183117.14.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2020.gada 13.novembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnesis referents Māris Birzgalis,
tiesneses Margarita Osmane un Anita Šteinberga

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „Balticarent" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2017.gada 21.februāra lēmuma Nr.30.2-22.13/1064 atcelšanu un 27 930 *euro* pievienotās vērtības nodokļa pārmaksas atmaksu, sakarā ar SIA „Balticarent" apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2018.gada 25.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienests (turpmāk – dienests) pieteicējai SIA „Balticarent" veica pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk – PVN) auditu par periodu no 2015.gada 23.decembra līdz 2016.gada 31.janvārim. Ar dienesta Nodokļu kontroles pārvaldes 2016.gada 17.novembra lēmumu Nr.30.2-23.27/56025 (turpmāk – sākotnējais lēmums) par 27 930 *euro* samazināts pieteicējai no budžeta atmaksājamais PVN un to atteikts atmaksāt, kā arī noteikta 8379 *euro* soda nauda. Auditā secināts, ka pieteicēja deklarējusi faktiski nenotikušus darījumus ar SIA „Norde" par septiņu automašīnu *Nissan Qashqai DCI 130 N-TEC 2WD 6MT* iegādi un to tālāku pārdošanu Igaunijas uzņēmumam *A.M Auto Group*. Tāpēc par darījumiem ar Igaunijas uzņēmumu *A.M Auto Group* par kopējo summu 133 700 *euro* samazināta pieteicējas deklarētā ar PVN 0 procentu likmi apliekamā darījumu vērtība. Pieteicēja sākotnējo lēmumu apstrīdēja.

Ar dienesta 2017.gada 21.februāra lēmumu Nr.30.2-22.13/1064 (turpmāk – Lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

[2] Pieteicēja Lēmumu pārsūdzēja tiesā, pieteikumā norādot turpmāk minētos argumentus.

[2.1] Priekšnodokļa atskaitīšanu nevar ietekmēt pieteicējas tālākie darījumi ar citiem uzņēmumiem, pārdodot strīdus automašīnas. Tas, ka vēlāk automašīnas tika pārdotas tālāk, apstiprina strīdus darījumu esību.

[2.2] Lēmumā nav analizēti apstākļi, kas norādītu, ka pieteicēja būtu apzinājusies iesaistījusies krāpnieciskos darījumos.

[2.3] Dienests Lēmumā nepamatoti atsaucas uz vairākos Senāta Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Senāts) nolēmumos ietvertajām atziņām.

[2.4] Strīdus darījumu partneri nenoliedz darījumu esību. Prece tika nopirkta, un pieteicēja par šiem darījumiem samaksāja PVN. Pieteicēja nav iesaistījusies darījumos ar fiktīvu uzņēmumu, jo SIA „Norde" ir oficiālais *Nissan* izplatītājs Latvijā.

[2.5] Pieteicēja plānoja sadarboties ar Igaunijas uzņēmumu *A.M Auto Group*, tāpēc nebija nepieciešams reģistrēt tirdzniecības vietu, jo tas radītu liekas izmaksas.

[3] Ar Administratīvās rajona tiesas 2018.gada 25.jūnija spriedumu pieteikums noraidīts.

Tiesa spriedumā, izvērtējot lietā esošos pierādījumus, secināja, ka apstrīdētie darījumi ir tikuši noslēgti tikai tāpēc, lai apslēptu citu reāli gribētu darījumu – SIA „Norde" automašīnu pārdošanu *A.M Auto Group*. Pieteicēja simulatīvos darījumos tika iesaistīta ar mērķi, lai SIA „Norde" varētu izvairīties no ierobežojuma realizēt automašīnas uz citām valstīm.

Tiesa uzskatīja, ka apstrīdēto darījumu norisē iesaistītās personas ir rīkojušās pretrunā ar labas ticības principu, jo šādi simulatīvi darījumi neveicina godīgumu civiltiesiskajā apgrozībā. Civiltiesībās atzītais princips *pacta sunt servanda* (līgumi jāpilda – latīņu val.) uzliek līdzējam pienākumu izpildīt apsolīto. Labi tikumi prasa ievērot līguma nosacījumus jebkurā gadījumā. Labas ticības principa pārkāpumu vispirms raksturo jau pašas pieteicējas atklāti paustā attieksme pret līgumā ietverto nosacījumu, kas tai liegtu iegādātās automašīnas pārdot citam komersantam. Tā kopumā izteic nepārprotami noraidošu izturēšanos pret to, ka līguma nosacījums ir jāievēro, ja par tā pārkāpšanu nav paredzētas konkrētas nelabvēlīgas tiesiskas sekas. Turklāt šāda pati attieksme saskatāma arī no SIA „Norde" puses, nodrošinot pārdoto automašīnu netraucētu pāreju ārvalsts komersanta rīcībā.

Tiesa norādīja, ka iepriekš minētajiem secinājumiem ir nozīme vienīgi publisko tiesību kontekstā saistībā ar pieteicējas tiesībām uz priekšnodokli. Prettiesiska rīcība nevar sniegt nodokļu priekšrocības. Līdz ar to nav pamata Lēmuma atcelšanai un pieteicējai labvēlīga administratīvā akta izdošanai.

[4] Par Administratīvās rajona tiesas 2018.gada 25.jūnija spriedumu pieteicēja iesniedza apelācijas sūdzību, norādot turpmāk minētos argumentus.

[4.1] Nav saprotams, kāpēc tiesa iestādes argumentācijai deva priekšroku salīdzinājumā ar pieteicējas norādīto, kāpēc tiesa atzina atsevišķus faktus par pierādītiem, bet citus par nepierādītiem.

[4.2] Priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības pieteicējai varētu liegt tikai tad, ja tiesa noskaidrotu, ka darījumam nav cita ekonomiska attaisnojuma, kā vien fiskālu priekšrocību gūšana, taču no tiesas secinātā tas neizriet. Ļaunprātīgas rīcības aizliegumam nav nozīmes, ja pierādījumiem var būt cits izskaidrojums, nevis tikai fiskālu priekšrocību iegūšana.

[4.3] Pieteicēja un SIA „Norde" konkrēto darījumu rezultātā guva peļņu, bet Igaunijas uzņēmums iegādājās tieši tādas automašīnas, kādas tas vēlējās iegādāties. Tā kā par darījumiem tika saņemta atlīdzība, no kuras tika samaksāti nodokļi, nevar runāt par darījumu fiktīvo dabu.

Pieteicēja fiskālas priekšrocības neguva, jo Igaunijas uzņēmums automašīnas nav pārdevis atpakaļ pieteicējai. Neviena no pārdotajām automašīnām pašlaik nav reģistrēta Latvijā.

[4.4] SIA „Norde" darījumos rīkojās uz pilnvaras pamata atbilstoši Civillikuma 2289.pantā noteiktajam. /pers. A/ liecināja, ka šāds pakalpojums tiek nodrošināts lielajiem klientiem saskaņā ar savstarpēju vienošanos. Tiesa nav norādījusi tiesību normas, kas šādu rīcību aizliegtu.

[4.5] Liecinieks /pers. B/ un pieteicējas valdes loceklis apstiprināja, ka abi uzņēmumi plānoja ilgstoši sadarboties, *A.M Auto Group* vēlējās no pieteicējas pirkt arī citu ražotāju automašīnas, kas nebija pieejamas Igaunijā, tāpēc nav pamatoti tiesas secinājumi par pieteicējas izveidošanas mērķi.

[4.6] Nav pamatoti tiesas secinājumi par /pers. C/ paraksta izpildījumu. /pers. C/ apstiprināja, ka dokumentos ir viņa paraksts. Turklāt viņa paraksts atšķiras ne tikai tiesas norādītajos dokumentos, bet arī audita sākuma sarunas un nobeiguma sarunas protokolā, kā arī 2016.gada 11.augusta paskaidrojumā.

[4.7] Nav pamatoti tiesas secinājumi par pieteicējas noslēgto darījumu būtību, jo saskaņā ar tiesību normās noteikto un judikatūrā atzīto līgumu slēgšanas brīvības princips ir privātautonomijas nozīmīgākā izpausme, tāpēc pieteicējas noslēgtie līgumi nevar tikt pakļauti ārējai kontrolei. Tiesas kompetencē neietilpst līgumu vērtēšana no civiltiesiskā viedokļa, tiesa drīkst vērtēt tikai iestādes valsts pārvaldes ietvaros veiktās darbības un pieņemtos lēmumus.

[4.8] Tiesa neņēma vērā pieteicējas norādīto, ka dienests nepamatoti no Igaunijas ieņēmumu dienesta un uzņēmuma *A.M Auto Group* nepieprasīja papildu informāciju. Nav ievērots objektīvās izmeklēšanas princips. Šis pārkāpums ir būtisks, jo varēja ietekmēt lietas rezultātu.

[4.9] Tiesa kļūdaini secināja, ka pieteicējas mērķis bija fiskālu priekšrocību gūšana. Tiesa nenorādīja, kādā veidā šīs priekšrocības izpaužas. Pieteicēja izmantoja uzņēmuma *A.M Auto Group* aizdevumu, lai samaksātu PVN.

[4.10] Tiesa nenorādīja apstākļus, kas liecina par pieteicējas apzinātu iesaistīšanos krāpnieciskos darījumos. Pieteicēja strīdus automašīnas izmantoja savu ar PVN apliekamo darījumu nodrošināšanai.

[5] Administratīvā apgabaltiesa ar 2019.gada 25.janvāra spriedumu pieteicējas pieteikumu noraidīja. Ar Senāta Administratīvo lietu departamenta 2020.gada 21.aprīļa spriedumu Administratīvās apgabaltiesas 2019.gada 25.janvāra spriedums atcelts, bet lieta nosūtīta jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai.

Senāta spriedumā norādīts, ka apgabaltiesa spriedumā šajā lietā nav pamatojusi, ka pieteicējas un SIA „Norde" noslēgto darījumu patiesā jēga bija iegūt tiesības atskaitīt priekšnodokli un ka pieteicēja ir apzināti iesaistījusies ļaunprātīgā PVN sistēmas izmantošanā.

M o t ī v u d a ļ a

[6] Pārbaudījusi un izvērtējusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicējas apelācijas sūdzība ir pamatota un pieteikums ir apmierināms.

[7] Apgabaltiesa konstatē, ka lietā ir strīds par to, vai dienests ir pamatoti atzinis, ka pieteicējas darījumi ar SIA „Norde" un Igaunijas uzņēmumu *A.M Auto Group* faktiski nav notikuši, un ir pamatoti atteicis atmaksāt pieteicējai pārmaksāto PVN summu 27 930 *euro* apmērā.

[8] Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92.panta pirmās daļas 1.punkts (*redakcijā, kas bija spēkā auditētajā periodā*) noteic, ja preces iegādātas un pakalpojumi saņemti ar nodokli apliekamu darījumu nodrošināšanai vai tādu citās valstīs veiktu darījumu nodrošināšanai, kuri būtu apliekami ar nodokli, ja tie tiktu veikti iekšzemē, priekšnodoklis ir no citiem reģistrētiem nodokļa maksātājiem saņemtajos nodokļa rēķinos norādītās nodokļa summas par iegādātajām precēm un saņemtajiem pakalpojumiem.

Minētā panta ceturtā daļa noteic, ka reģistrētam nodokļa maksātājam ir tiesības priekšnodokli atskaitīt no valsts budžetā maksājamās nodokļa summas, ja šajā likumā nav noteikts citādi.

[9] Eiropas Savienības Tiesa attiecībā uz priekšnodokļa atskaitīšanas tiesībām kontekstā ar Eiropas Savienības tiesisko regulējumu (kas iedzīvināts arī Pievienotās vērtības nodokļa likumā) norādījusi turpmāk minētos apsvērumus.

Nodokļa maksātāju tiesības atskaitīt PVN, kas tiem ir jāmaksā vai kas jau iepriekš kā priekšnodoklis ir samaksāts par iegādātajām precēm un saņemtajiem pakalpojumiem, ir ar Savienības tiesību aktiem izveidotās kopējās PVN sistēmas pamatprincips (*Eiropas Savienības Tiesas 2017.gada 19.oktobra sprieduma lietā C-101/16, EU:C:2017:775, Paper Consult 35.punkts un tajā norādītā judikatūra*).

Šajā ziņā tiesības uz nodokļa atskaitīšanu ir PVN mehānisma neatņemama sastāvdaļa un principā nevar tikt ierobežotas. Šīs tiesības darbojas nekavējoties attiecībā uz visiem par iepriekš veiktajiem darījumiem samaksātajiem nodokļiem (*minētā sprieduma 36.punkts un tajā norādītā judikatūra*).

Atskaitīšanas sistēmas mērķis ir pilnībā atbrīvot uzņēmēju no PVN, kas tam ir jāmaksā vai ko tas ir samaksājis saistībā ar visu savu saimniecisko darbību. Tādējādi kopējā PVN sistēma nodrošina neitralitāti attiecībā uz nodokļa piemērošanu visai saimnieciskajai darbībai neatkarīgi no šīs darbības mērķiem vai rezultātiem, ja vien minētajai darbībai pašai ir piemērojams PVN (*minētā sprieduma 37.punkts un tajā norādītā judikatūra*).

Vienlaikus Eiropas Savienības Tiesa uzsvērusi, ka cīņa pret krāpšanu nodokļu jomā, izvairīšanos no nodokļu maksāšanas un iespējamu ļaunprātīgu rīcību ir PVN direktīvā atzīts un ar to iedrošināts mērķis. Attiecīgās personas nevar pamatoties uz Savienības tiesību normām krāpnieciskā vai ļaunprātīgā nolūkā. Tādēļ valsts iestādēm un tiesām ir jāatsaka tiesību uz nodokļa atskaitīšanu izmantošana, ja, ņemot vērā objektīvus elementus, tiek atzīts, ka šīs tiesības ir izmantotas krāpnieciski vai ļaunprātīgi (*Eiropas Savienības Tiesas 2019.gada 10.jūlija sprieduma lietā C-273/18, ECLI:EU:C:2019:588, Kuršu zeme 34.punkts un tajā norādītā judikatūra*).

PVN jomā ļaunprātīga rīcība var tikt konstatēta tad, ja ir izpildīti divi nosacījumi, proti, pirmkārt, lai gan formāli tiek piemēroti noteikumi, kas ir paredzēti attiecīgajās PVN direktīvas normās un šo direktīvu transponējošos valsts tiesību aktos, attiecīgo darījumu rezultātā tiek gūta nodokļu priekšrocība, kuras piešķiršana ir pretēja šo noteikumu mērķim, un, otrkārt, no objektīvu elementu kopuma izriet, ka attiecīgo darījumu pamatmērķis ir iegūt šādu nodokļu priekšrocību (*Eiropas Savienības Tiesas 2019.gada 10.jūlija sprieduma lietā C-273/18, ECLI:EU:C:2019:588, Kuršu zeme 35.punkts un tajā norādītā judikatūra*).

[10] Ievērojot Eiropas Savienības Tiesas sniegtās atziņas, Senāts izskatāmajā lietā ir norādījis, ka apstākļi, ka darījuma dalībnieku darbībās saskatāmi centieni apiet SIA „Norde" no līgumiskajām attiecībām izrietošos ierobežojumus attiecībā uz teritoriju, kurā tā drīkst tirgot automašīnas, ka tas, ka SIA „Norde" mērķtiecīgi rīkojusies, lai automašīnas nonāktu Igaunijā reģistrētā uzņēmuma *A.M. Auto Group* īpašumā, un tā ir apzinājusies, ka pieteicējai šajā procesā atvēlēta formāla loma, proti, ir izmantoti pieteicējas rekvizīti, lai automašīnu pārdošanas un iegādes darījums dokumentāri atspoguļotos divos šķietami neatkarīgos etapos, kas pēc savas būtības ir bijusi fikcija, ka starp auto tirdzniecības jomas komersantiem pastāvējusi īpaša

vienošanās, kuras nolūks ir gūt peļņu tādā veidā, kas apiet formālos tirdzniecības noteikumus, ka darījumos iesaistītās personas rīkojušās pretrunā ar labas ticības principu, jo šādi simulatīvi darījumi neveicina godīgumu civiltiesiskajā apgrozībā, paši par sevi nevar būt pamats ierobežot pieteicējas tiesības atskaitīt priekšnodokli. Tas, ka strīdus darījumu rezultātā, iespējams, ir pārkāptas kādas darījumu dalībnieku privāttiesiskās saistības, nenozīmē, ka šo darījumu mērķis ir krāpšana pievienotās vērtības nodokļa jomā. Gluži pretēji, tiesas spriedumā aplūkotie apstākļi var liecināt arī par iesaistīto personu patiesu ekonomisku interesi īstenot preču pirkšanas un pārdošanas darījumus, atsavinot preces uz Igauniju un izmantojot pieteicēju kā starpnieci.

Liegums atskaitīt priekšnodokli nevar kalpot kā līdzeklis, ar kuru nodrošināt, ka ar nodokli apliekamās personas ievēro savas privāttiesiskās saistības, vai kā sods par privāttiesisku saistību pārkāpumiem. Tas būtu pretrunā ar PVN sistēmas neitralitātes principu. Šajā kontekstā vēlreiz jāatgādina, ka atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas atziņām PVN neitralitātes princips atspoguļojas atskaitīšanas sistēmā, kuras mērķis ir atbrīvot nodokļu maksātāju no PVN, kas tam ir jāmaksā vai ko tas ir samaksājis saistībā ar visu savu saimniecisko darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķiem vai rezultātiem, ar noteikumu, ka minētajām darbībām principā ir piemērojams PVN (*Eiropas Savienības Tiesas 2015.gada 23.aprīļa sprieduma lietā Nr.C-111/14, ECLI:EU:C:2015:267, GST-Sarviz Germania 32.punkts*). Turklāt administratīvā tiesa, ņemot vērā tās kompetenci, neiejaucas personu privāttiesiskajās attiecībās un nevērtē, vai darījumu pusēm ir spēkā esošas līgumiskas saistības un vai darījumu konstrukcija atbilst civiltiesību vai komerctiesību regulējumam (sal. *S e n ā t a 2019.gada 6.decembra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-973/2019, ECLI:LV:AT:2019:1206.A420501213.10.L 6.punkts*).

Pieteicēja norāda, ka automašīnu pirkšanas un pārdošanas darījumos tā darbojusies kā starpniece. No dienesta paskaidrojumiem var secināt, ka dienests šo apstākli uztver kā tādu, kas tikai vēl vairāk pastiprina pozīciju, ka pieteicējai nav tiesību atskaitīt priekšnodokli. Šajā sakarā Senāts vērsa uzmanību uz to, ka arī starpniecība ir normāls saimnieciskās darbības veids. Tādēļ pats par sevi apstāklis, ka pieteicēja jau sākotnēji ir organizēta kā uzņēmums, kas kā starpnieks veic automašīnu iegādi no oficiālajiem dīleriem Latvijā un pārdod automašīnas uz Igauniju, automātiski nenozīmē, ka tās darījumi tātad ir fiktīvi, bez jebkāda īsta komerciāla pamata un to vienīgais mērķis ir krāpšana nodokļu jomā.

[11] Apgabaltiesa konstatē, ka lietā attiecībā uz strīdus darījumiem ir konstatējami turpmāk minētie faktiskie apstākļi.

[11.1] Pieteicēja 2015.gada 18.decembrī noslēdza pirkuma līgumu Nr.18122015 ar Igaunijas uzņēmumu *A.M Auto Group*. Saskaņā ar šo līgumu pieteicēja pārdod, bet *A.M Auto Group* pērk septiņas jaunas automašīnas *Nissan Qashqai DCI 130 N-TEC 2WD 6MT*. Vienas automašīnas cena ir 19 100 *euro*. Līguma kopējā summa 133 700 *euro*.

[11.2] Pieteicēja 2015.gada 23.decembrī izrakstīja *A.M Auto Group* pavadzīmi (*invoice*) Nr.0001, norādot aprakstā – „Garantijas maksa 27 930 *euro*". Samaksas termiņš 2015.gada 28.decembris.

[11.3] Pieteicēja 2015.gada 23.decembrī noslēdza ar SIA „Norde" pirkuma līgumu Nr.NS 1215/10 par septiņu jaunu automašīnu *Nissan Qashqai DCI 130 N-TEC 2WD 6MT* iegādi. Vienas automašīnas cena ir 19 000 *euro* bez PVN. Līguma kopējā summa ir 160 930 *euro*, ieskaitot PVN. Piegādes datums 2015.gada 30.decembris. Līgumā noteikts, ka pircējs apņemas lietot automašīnas savām vajadzībām ne mazāk kā 12 mēnešus no automašīnas pirmās reģistrācijas datuma. Šo līgumu SIA „Norde" vārdā parakstījusi /pers. D/ (pašreizējais uzvārds /uzvārds A/). Šajā pašā datumā SIA „Norde" izrakstīja pieteicējai avansa rēķinu par minēto automašīnu piegādi. Šajā pašā datumā pieteicēja izrakstījusi pilnvaru Nr.231201, ar kuru SIA „Norde" darbiniece /pers. D/ tiek pilnvarota nodot transportēšanai pirkuma līgumā minētās automašīnas, kā arī parakstīt transportēšanas dokumentus.

[11.4] Saskaņā ar pieteicējas bankas konta pārskatu *A.M Auto Group* 2015.gada 28.decembrī pārskaitījusi pieteicējai 161 630 *euro*.

[11.5] Lietā atrodas rēķini-uzziņas Nr.AB 450018, AB 450019, AB 450020, AB 450021, AB 450022, AB 450023, kas noformēti 2018.gada 28.decembrī laikā no plkst.09.45 līdz 09.51 par iepriekš minēto automobiļu iegādi no komersanta SIA „Norde" un kurās kā transportlīdzekļa ieguvējs norādīta pieteicēja.

[11.6] Pieteicēja 2015.gada 29.decembrī pārskaitīja SIA „Norde" 160 930 *euro*.

[11.7] SIA „Norde" 2016.gada 13., 19. un 25.janvārī izrakstīja pieteicējai pavadzīmes Nr.NOR 051617, NOR 051879, NOR 051962, kurās norādīts, ka automašīnas netiek piegādātas (izsniegšanas adrese ir saņemšanas adrese). Attiecīgajos datumos sagatavoti arī akti par šo auto pieņemšanu un nodošanu saskaņā ar iepriekš minētajām pavadzīmēm.

[11.8] Pieteicēja 2016.gada 13., 19. un 25.janvārī izrakstīja *A.M Auto Group* pavadzīmes (*invoice*) Nr.0002, 0003, 0004 par septiņu iepriekš minēto automašīnu piegādi. Samaksas termiņš bija 2016.gada 14., 20. un 24.janvāris.

[11.9] Lietā atrodas starptautiskās preču transporta pavadzīmes (turpmāk – CMR), kas datētas ar 2016.gada 13., 19. un 23.janvāri par minēto automašīnu piegādi uz Igauniju uzņēmumam *A.M Auto Group*. Kā preču nosūtītāja CMR norādīta SIA „Norde", un nosūtītājas vārdā tās parakstījusi SIA „Norde" pārstāve /pers. D/. Saskaņā ar 2015.gada 23.decembra pilnvaru Nr.231201, kuru izdevis pieteicējas valdes loceklis /pers. C/, /pers. D/ kā SIA „Norde" darbiniece tika pilnvarota nodot transportēšanai minētajā līgumā norādītās automašīnas, kā arī parakstīt dokumentus.

[12] Izvērtējot lietā esošos dokumentus, kā arī strīdus darījumu dalībnieku paskaidrojumus un liecības, apgabaltiesa konstatē, ka minētie dalībnieki apstiprina strīdus darījumu norisi, kā arī izskaidro, kāpēc bija nepieciešama pieteicējas kā starpnieces dalība tajos, proti, lai SIA „Norde" varētu ievērot korporatīvos noteikumus, kas tai kā *Nissan* automašīnas dīlerei liedza izplatīt automašīnas ārpus Latvijas. Apgabaltiesa tāpat konstatē, ka pieteicēja, nopērkot jaunās automašīnas par 19 000 *euro* un pārdodot tās par 19 100 *euro*, ir guvusi arī peļņu, tāpēc šos darījumus nav pamata uzskatīt arī par komerciālai realitātei neatbilstošiem. Vienlaikus, ņemot vērā apstākļus, ka par jauno automašīnu pārreģistrāciju un transportēšanu uz Igauniju maksāja pieteicējas darījumu partneri, ka Igaunijas uzņēmums aizdeva pieteicējai finanšu līdzekļus, lai pieteicēja varētu samaksāt PVN, apgabaltiesa secina, ka pieteicējas darījuma partneri bija īpaši ieinteresēti darījumu sekmīgai norisei, tomēr minētais neliecina par to, ka šo darījumu pamatmērķis ir bijis krāpnieciska darbību rezultātā gūt priekšrocības tieši priekšnodokļa atskaitīšanai.

Ņemot vērā minēto, kā arī šā sprieduma [10] punktā norādītās Senāta atsauces uz Eiropas Savienības Tiesas sniegtajām atziņām par PVN neitralitātes principu, kā arī to, ka, lai liegtu tiesības uz priekšnodokļa atskaitīšanas tiesībām ir nepieciešams konstatēt, ka attiecīgo darījumu pamatmērķis ir iegūt nodokļu priekšrocības, apgabaltiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā šāda krāpnieciska rīcība pieteicējas darbībās nav konstatējama.

[13] Ievērojot minēto, apgabaltiesa atzīst, ka ir pamats apmierināt pieteicējas pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2017.gada 21.februāra lēmuma Nr.30.2-22.13/1064 atcelšanu un 27 930 *euro* PVN pārmaksas atmaksu.

Tāpat apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums nav pamatots.

[14] No lietas materiāliem apgabaltiesa konstatē, ka pieteicēja ir samaksājusi valsts nodevu par pieteikuma iesniegšanu tiesā 30 *euro* apmērā, kā

arī valsts nodevu par apelācijas sūdzības iesniegšanu apgabaltiesā 60 *euro* apmērā. Tā kā pieteikums ir apmierināms, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, pieteicējai ir atmaksājamas tās samaksātās valsts nodevas 90 *euro* apmērā.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Apmierināt SIA „Balticarent" pieteikumu.

Atcelt ar tā pieņemšanas dienu Valsts ieņēmumu dienesta 2017.gada 21.februāra lēmumu Nr.30.2-22.13/1064 un uzdot Valsts ieņēmumu dienestam atmaksāt SIA „Balticarent" 2016.gada janvārī deklarēto pievienotās vērtības nodokļa 27 930 *euro* pārmaksu.

Piespriest no Latvijas Republikas par labu SIA „Balticarent" tās samaksāto valsts nodevu 90 (deviņdesmit) *euro* apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnesis referents M.Birzgalis

Tiesneses M.Osmane

A.Šteinberga